

באה אצלי גם איילה עדן, מחולון, מענה: רבקה שרעבי, רחוב חומר ומגדל 54,

היא מבקשת עזרה ללימודיה בארצות הברית מקרן נורוק.

- לפי דיום ביום 26.6.68 היו אבדות האויב (לא כולל מצרים) 12.250 הרוגים,

2000 פצועים. אבדות כוחותינו בכל החזיתות: 747 הרוגים, 2586 פצועים.

לאחר מלחמת ששת הימים היו אבדות האויב: 775 הרוגים (כולל פחח, אזרחים ואנשי

צבא, 626 פצועים. אבדות כוחותינו: 184 הרוגים (כולל אנשי מאלם): חיילים 160, אזרחים 24,

פצועים 617: חיילים 527, אזרחים 90. אבדות האויב וכוחותינו בבקעת הירדן ובבית שאן:

כוחותינו: הרוגים 71, מהם 59 חיים, 12 אזרחים, פצועים 237, מהם 214 חיילים, 23 אזרחים.

13.7.68, יום שבת

הבוקר באו אצלי גאולה ועמנואל. היו שלושה שבועות באנגליה, אצל ידיד אנגלי.

הודעתי לשניהם עמדתי בשאלת העזבון של פוליה ושלי. לעולה היה מותר לחלק כספה לילדיה

כרצונה. אני הבינתי צוואתה, שנחנה כל כספה לגאולה וחלק ליריב. אני רואה רכוש פולה

ורכושי אני כיחידה אחת. אני רואה הילדים כילדים שוי זכיות של פולה ושלי. ומה שלא

יאכרו עורכי הדין על כוונת צוואתה של פוליה אודיע אני בצוואתי כי הכסף שלי יחולק

במידה שווה בין שלושת הילדים: אם כספי פולה חולקו באופן שווה בין שלושת הילדים כדעת

אקרת - גם כספי יחולק ככה. אם אחד מהשלושה קיבל מפולה יותר יחולק כספי באופן כזה

שלששתם יהיה אותו הסכום מכל ההון של פולה ושלי. עמנואל רשם לעצמו הדברים וימסור

זאת לעמוס ולרננה.

באו אצלי בעוד גאולה ועמנואל אצלי שני צעירים בריטים (יהודים) קלריז לודינג

ואשחז דוריס, שניהם לומדים שנה בירושלים, הוא מדעי המדינה והיא לימודי יהדות. הוא

שאלני שלוש שאלות: 1) היש משבר ערכים בנוער - אמרתי, שיש כמובן נוער שונה זה מזה,

אבל מעולם לא היה לנו נוער יותר טוב ^{מזה} ~~מזה~~ שיש לנו היום, ואני מכיר הנוער בארץ קרוב

ל-62 שנה והראיה - הצבא, שאין טוב ממנו, במובן צבאי ומוסרי בעולם. קלויז קרא שיח
הלוחמים והסכים אחי/2) טיב המפלגות בארץ. עניתי: כולן רעות בגלל משטר הבחירות. לא
העם בוחר בממשלה, אלא מזכירי המפלגות לאחר הבחירות ומכיוון שיש מיצול מפלגתי רב -
יכלה מפלגה קטנה לסחוט דברים שהם נגד דעת הרוב בעם. הכרחי שנוי משטר הבחירות ועכשיו
לאחר שמפלגת העבודה החליטה מה שהחליטה - אם לא ישנו את הצמרת ההחלטה יש תקווה לרוב
בכנסת לשנוי משטר הבחירות. (3) מה זאת הכרה יהודית שיש להנחיל לנוער. אמרתי: יהדות
(כאומה וכאמונה) שונה מנצרות איסלם ואומות אחרות. היהדות היא לאומית (כל החגים,
הארץ קדושה, ירושלים, קבלה) - ויחד עם זאת אנושית יותר מכל אמונה: שני הצווים המרכזיים
- ואהבת לרעך כמוכה שחל גם גרים (כלומר זרים) ולא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד
מלחמה - אין בכל ספרות קדומה. התורה פותחת לא בלידת משה או אברהם כמו ספר מתיא - אלא
בבריתא זכר ונקבה ראשונים אצלם אלקים - לא שחורים, לא לבנים, לא צהובים, לא יהודים,
לא נוצרים, לא מוסלימים אלא אבות כל המין האנושי, זוהי המצאת היחדות - יחד עם תוחלת
תקומה לאומית וכלל אנושית. הם סיפרו כי ירום חיבר נגינה לשיר של אלטרמן: "אזרח מדינת
ישראל - ד.ב.ג. (בעיני יקרים שני הפסוקים: "שאלות - לא פירך וכחבך לא ראיתי הרוית,
אך לא קדוש באיזור".

- הבסחתי לעמנואל לדבר עוד פעם עם צ'רה שיחן לו תפקיד עצמאי ולא סגנות. הוא

הבטיח לי פעם לדבר עם עמנואל על כך - ולא דיבר אחר.

(אלתרמן: "אמרה ישראל: השאלת את פי ונטלת ממני עצה עם רשות

בצאתך הטית שכס לעל הלזה יפרץ סיגים ועגולם?

ותאמר: שאלתי לא פירך וכחבך לא ראיתי על חרות,

אך שטעתי מצוח לרבי אשר את בחוכו עד עולם".

- גליתי היום המקום של נאום פינסקר בועידת קטוביץ (כרך א' כתבים לחולדות חבת

ציון ישוב א"י של דרואנוב, עמוד 276.

- לפנות ערב ישבתי עם קבוצת חלמיזים מקנדה. שוחחנו שעהים על ההיסטוריה היהודית

על עם סגולה, איך עמד ואיך נעמד, על צורך בעליה ועוד.

14.7.68, יום א'

עד לפנות ערב הייתי חפשי, כשעה לפני המצעד הגיעה למרשה חבורה אמריקנית (ידידי

ישראל) להיפגש איתי. סיפרתי להם תחילה על הנגב וסיכווי ואחר כך שאלות. נשאלתי על העתיד.

אמרתי כי בזרם השנויים המתחוללים בעולם - מדיניים ומרעיים - לא יעז שום איש להתנבא.

אבל כיהודי אני אופטימי, ואם כי אני רואה כל רצון מצד שליטי ערב (כי דעת העם הערבי

איש אינו יודע) יש תקווה לשלום - אם היחסים בין אמריקה ורוסיה שופרו, וזה עלול לבוא

ע"י איחוד אירופה.

האורחים נפרדו ממני בחמימות והאורחות - בנשיקות. צלמו אותי וקבר פולה (נחכנסנו

בספריה).

לאחר המצעד נפגשתי עם חבורה נוער מרחובות שבאה הנה לעבוד פה שבועים. גם אחם

דיברתי על הנגב, הזיקה לחלוציות ולמדע ועל יתרונות הנגב - קירבה לאסיה ולאפריקה.

נשאלתי אם אני בעד תעלת מים סוף לים התיכון. לדעתי זה לא נחוץ. נוער זה חוזר סחר לרחובות.

15.7.68, יום ב'

פגישת עם נוער אמריקני לפני הצעדה. ישהו פה עוד כשבועיים. סיפרתי להם על הנגב -

אפשרויותיו, המעט שכבר נעשה, והרב שיש לעשות ועל ההרצאות על יהודי אמריקה.

16.7.68, יום ג'

בא אצלי קמלן ואשתו מבנקובר. יש שם 10.000 יהודים. שוחחנו על עליה. אחד מבניהם

יחישב פה.